

Silvija Ninković

08.09.2025. 20:10

Pogledano: 49 puta

Glas tišine koji me vezao za ovu profesiju

Početni zanos utišala je promuklost, a probudila ga dječija pažnja i prvi crteži na hameru....tišina je postala moj saveznik, a učionica moje mjesto.

Sjećam se... tražeći mjesto pod nastavničkim nebom, ušla sam u učionicu koja je nastala spajanjem dva odjeljenja. Gužva, galama, nedostatak discipline... Drugi dan mi je pukao glas. Bukvalno.

Nisam mogla govoriti, a djeca su... utihnula. Ne zato što sam ih ušutkala, nego zato što su vidjeli da sam bez glasa. Tada su me kupili.

Počela sam crtati na hameru, mnogo i neumorno. Tih dana su nastale moje prve mape uma, objašnjenja sabiranja i oduzimanja preko desetice. Metode koje i danas koristim. Djeca su pratila svaki moj pokret i svaki crtež. Bilo je to školstvo srcem.

Njihova solidarnost, ljepota radova u sveskama i pažnja kojom su pratili moj tihi glas bila je potvrda da sam na pravom mjestu. Nije me zadržao sistem, nije plata... Zadržali su me oni i taj osjećaj dok zajedno u tišini učimo.

I tu je počela moja ljubav prema ovom pozivu.

A onda su dolazile druge generacije. Svaka drugačija. Svaka posebna na svoj način. U svakoj nova iskra, nova emocija koja bi me iznova podsjetila zašto radim ovaj posao.

Možda nisam odmah znala sve metode, ali sam znala... učionica je moje mjesto.

Tags

Društveno-humanističko područje

Collections

Autorski tekstovi

Čas kad sam počeo_la